

[Lorentzen.]

tion er regeringen og det radikale venstre gået med til at sløjfe, og vi har derfor kunnet acceptere lovforslaget.

Inden vi nåede til enighed med de to partier om denne ændring, havde den højtærede finansminister imidlertid forelagt en skitse til et forslag, der havde en anden karakter end det lovforslag, vi behandler i dag, og denne skitse var egentlig tænkt at skulle træde i stedet for det foreliggende lovforslag. Tanken bag den højtærede finansministers skitse var at søge den private langtidopsparing fremmet ved skattelettelser i opsparingsperioden, og det er naturligvis et hensyn, som vi fra vor side meget gerne vil godtage.

Denne skitse blev tilsendt Danmarks Sparekasseforening og Danske Bankers Fællesrepræsentation til erklæring, og med ganske kort varsel gav de to institutioner i fællesskab en vurdering af henholdsvis lovforslaget og den højtærede finansministers skitse. Det blev hurtigt klart for os, at de to institutioner ikke fandt, at skitsen egentlig gav så forfærdelig meget. Man påpegede dernæst, at den hjemlede skattefritagelse i visse situationer, da skitsen reelt kun gav en udsættelse af skattebetalingen, kunne bevirke, at skatteprovenuet blev større, end hvis skatteyderen havde betalt skatten under opsparingsperioden; derfor foreslog de to institutioner i virkeligheden en anden skitse, og vi fra vor side var enige om, at opsparingen af et beløb af en vis størrelse for de fleste vil være en særlig tiltrækkende form for opsparing, mere tiltrækkende, end hvis opsparingen alene sigter på at opnå årlige ydelser, der skal fortæres. Vi kan ikke nægte, at vi i høj grad følte os tiltalt af den tanke, der lå bag de to institutioners udkast til sparekontrakter. Der gives f. eks. efter denne skitse skattefritagelse på 200 kr. årlig for personer, der begynder at spare i alderen mellem 20 og 30 år; beløbet stiger til 300 kr., hvis opsparingen begynder i alderen mellem 30 og 40 år, og til 400 kr. for personer mellem 40 og 50 år, der vil spare op.

Dernæst var der det særlige ved forslaget med hensyn til skattebetalingen, at det forudsatte, at kapitalen ikke skulle opspises, således at det, man skulle betale, når opsparingsperioden var tilendebragt, var for-

mueskat af den formue, man havde opsparet medens man naturligvis måtte indstille sig på at betale indkomstskat af den årlige rente, som formuen derefter afkastede.

Det er i og for sig tanker, der ligger meget nær op ad mit partis opfattelse, idet også vi mener, det er en af de veje, man skal gå i en tid som denne, hvor behovet for befolkningens opsparing er så stort som måske ikke i nogen tidligere periode — i hvert fald i den tid, vi har kendt. Vi vil fra vor side gerne arbejde for sagen udenfor denne sal, søge at finde tilslutning i befolkningen til, at de tanker, der er nedlagt i de to institutioners forslag, kan realiseres; vi mener nemlig, det vil være til gavn for hele den danske befolkning, hvis man på en god og naturlig måde kan animere den til opsparing, og vi finder egentlig, at de to institutioner stort set har fundet de rigtige instrumenter at spille på til opnåelse af dette formål.

Endelig en lille bemærkning i forbindelse med det lovforslag, som her er til behandling. I og for sig må vi alle håbe, at staten aldrig nogensinde kommer af med een øre ifølge denne lov. Kan dette undgås, vil det jo sige, at vi har evnet at standse inflationen, og det anser jeg for et så stort gode, at det trods alt må være hovedtemaet i hele vor virksomhed her i tinget. Alligevel nærer jeg ikke tvivl om, at de folk, der vil tegne disse kontrakter, gør sig selv en god tjeneste, og at også det foreliggende lovforslag med de ændringer, der nu vil ske i folkepensionsforslaget, vil bidrage til at fremme opsparingen i befolkningen. Derfor skal jeg på mit partis vegne anbefale, at man stemmer for det foreliggende lovforslag.

Poul Møller: Man siger, at den, der uretmæssigt bliver løjet ihjel, får et langt og godt liv. Man må håbe, det kommer til at gå på samme måde med det lovforslag, som vi nu har til anden behandling; når jeg erindrer, hvad der skete her i tinget for 8 dage siden ved lovforslagets første behandling, må jeg sige, at da var der jo ikke så forfærdelig mange, der nærede tiltro til, at et forslag med disse retningslinier ville blive gennemført i det høje ting. Fra alle sider, i hvert fald fra venstres og det konservative folkepartis side, blev der fremført væsentlige anker imod det lovforslag, som den